

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 246.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000227392/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Ja, saa var Ridder Franz jo nok taget den Vej over Floden. Doktor Martin havde altsaa sagt ham Nej; saa var der jo helleringen Grund for Ridderen til at færdes skjult. — Det hele *var* saa bleven til Ingenting. Andet end Tilios egen Uro, — den var bleven meget større end før.

Jo, for det var alligevel kommen nærmere til Virkeligheden, end det nogensinde før havde været. Han havde talt med et Menneske om det — og det et vildfremmed, mærkeligt Menneske, en fornem Ridder. Og de havde truffet en Aftale — og om ikke andet, saa havde Tilio da løbet adskillige Gænge frem og tilbage mellem Wittenberg og Elben bare for disse Drømmeriers Skyld, som ellers aldrig havde været Aarsag til nogen Handling. —

I Løbet af Vinteren var der ogsaa noget udefra, som forøgede hans Uro — og for Resten mange andres. Det var disse Rygter, der gik om, hvad der skulde skee med Doktor Martin. En Tid hed det helt bestemt, at Kejseren havde sat ham i Rigens Akt, og det skulde være det samme, som at enhver kunde slaa ham ustraffet ihjel eller ogsaa udlevere ham til Øvrigheden, for at han kunde blive aflivet. — Saa hed det sig, at Kejseren vilde give ham Lejde til Worms, hvor Rigsdagen blev holdt, og der skulde han saa forhøres i sine Skrifter. Og man mente en Tid, at Kurfyrsten her i Sachsen — Frederik — vilde gaa ind derpaa. Men det varede ikke længe, for saa fortaalte man, at han skulde intet Lejde have, men det var de Pavelige paa Rigsdagen, der vilde have ham ud, forat de kunde smigmyrde ham paa Rejsen. — Det var saadan, at naar Tilio saae Doktor Luther komme gaaende henad Collegiegaden til eller fra det sorte Kloster, da tænkte han ofte: ja, i Morgen har han maaskee mistet Livet. Hvergang syntes han, at en saa usædvanlig Mand maatte da efter al Sandsynlighed volde en rigtig stor Forandring, der var noget ved, i Verden, — meget snarere end saadan en Ridder som denne Franz von Hohenwaldau og hans Kammerater. Men naar han saa hørte Doktor Martin selv tale, var det, ligesom han slog alle Forventninger i Stykker for Tilio. For naar man egentlig skulde sige, hvad det var, han talte om, saa var det altid om Troen paa Syndernes Forladelse for Jesu Kristi Skyld, — eller det løb altid ud paa det tilsidst, det var ligesom det højeste, der kunde naaes til her i Verden. Men hvad havde det med den store Forandring at gjøre, tænkte Tilio. Skulde det være det hele, saa vidste han da, at han blev aldrig sin Uro eller sin Længsel kvit.